

บทที่ 1

บทนำ

ลำไย (*Dimocarpus longan* Lour.) เป็นไม้ผลที่สำคัญทางภาคเหนือของประเทศไทย โดยสามารถส่งออกจำหน่ายยังต่างประเทศและนารายได้เข้าประเทศปีละหลายร้อยล้านบาท ลำไยที่เป็นที่นิยมของผู้บริโภคในปัจจุบันเป็นลำไยกะโหลก เพราะผลมีขนาดใหญ่ เนื้อหนา และรสชาติหอมหวาน โดยเฉพาะลำไยพันธุ์ดอ (คีรี, 2547) ปัจจุบันได้มีการขยายพื้นที่ปลูกลำไยเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก อีกทั้งยังมีการผลิตลำไยนอกฤดู ทำให้ผลผลิตของลำไยที่ออกสู่ตลาดมีมากตามไปด้วย ดังนั้นผู้ผลิตจึงต้องมีการแข่งขันในด้านคุณภาพของผลผลิตลำไยที่ส่งออกจำหน่ายในท้องตลาด (นิรนาม, 2529) แต่ในการผลิตลำไยก็ยังมีปัญหาในการจัดการคุณภาพของผล ซึ่งสาเหตุสำคัญที่พบได้แก่ การที่ต้นลำไยติดผลมากเกินไป ทำให้ผลมีขนาดเล็กและเปลือกบาง อีกทั้งสีผิวเปลือกยังไม่เป็นสีเหลืองทอง ทำให้ไม่เป็นที่ต้องการของตลาด ส่งผลให้ราคาของผลผลิตที่ได้ต่ำลง (นพดลและคณะ, 2543)

ในการศึกษาครั้งนี้ได้ทดลองใช้สารควบคุมการเจริญเติบโตและสารเคมีบางประเภท ได้แก่ จิบเบอเรลลินแอซิด (GA_3), ไซโตไคนิน (CPPU) และวิตามินอี จุ่มช่อผลลำไยเพื่อหาระดับความเข้มข้นของสารที่เหมาะสมสำหรับ ปรับปรุงคุณภาพผลทั้งในด้านขนาดผลและสีผิวเปลือกผล

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อได้แนวทางในการใช้สาร จิบเบอเรลลิน แอซิด (GA_3), ซีพีพียู (CPPU) และวิตามินอี ในการเพิ่มขนาดผล และปรับปรุงคุณภาพผลของลำไยพันธุ์ดอ